

ULLA PEDERSEN

I 1940'erne knyttede Ulla Pedersen tætte venskaber med en række skoleveninder. Relationerne har holdt ved lige siden.

VENNER FOR LIVET

Tekst og foto af Nicklas Degn fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2

Rigtige venskaber kan være for livet. Det kan 88-årige Ulla Pedersen fra Aarhus bevidne. Som ung i 1940'erne stiftede hun første gang for alvor bekendtskab med, hvad det vil sige at knytte tætte bånd.

Hun blev en del af en gruppe venner på 10 piger på Christiansgades Skole i Aarhus, der dengang var en pigeskole.

Op gennem årene har Ulla Pedersen fået masser af nye venner, men ingen har holdt ved som de gamle skolekammerater, fortæller hun her snart 70 år efter, hun dimitterede fra skolen.

"Det har nok været, fordi det var en pigeskole, at vi blev så tætte.

Og så husker jeg, at vores lærerinde var god til at holde os meget sammen,

også efter at vi gik ud af skolen,” fortæller Ulla Pedersen.

Med tiden er gruppen blevet mindre, men de otte nulevende veninder ses stadig i dag, selvom det er med noget større mellemrum end tidligere. Som oftest er højtiden omkring jul en kærkommen mulighed for at samles.

”Så sørger personalet for, at vi har, hvad vi skal bruge, når vi er her,” siger Ulla fra sin stol ved sit sofabord på plejehjemmet Thorsgården i Åbyhøj. Hun nikker mod vinduet og ud mod den anden side af gangen udenfor, hvor man kan skimte køkkenet.

Med flere årtier i bagagen er der rigeligt af minder at tage hul på, når veninderne mødes, men sådan foregår det altså ikke, fortæller Ulla.

”Det har ikke været nødvendigt,” siger hun og forklarer, at snakken i stedet går på noget mere nutidigt, og hvad der er sket siden sidst, man mødtes. ”Husk på, at vi udelukkende er piger. Så vi kan jo snakke om os selv. Hvad vi går og laver. Tidligere kunne vi snakke om, hvad vi var blevet til, og hvad vi arbejdede med. Men vores diskussioner kommer ikke særligt tæt på. Kun nogle gange, med nogle enkelte personer, såsom min bedste veninde, ’Lynne’.”

VENNER, NABOER, KOLLEGER

Ulla hentyder til en af veninderne, der stod hende særligt nært, og som først og fremmest blev kaldt ved sit kælenavn.

”Man kunne ikke sige Ulla uden at sige ’Lynne’,” siger hun.

Ulla og ’Lynne’ har om nogen været symbolet på de usædvanligt holdbare venskaber. Efter pigeskolen i Christiansgade blev de begge udlært over tre år på kontor på den kemiske fabrik P. Baunsgaard.

Senere endte de med at bo side om side, da det blev tid til at stifte familie.

Deres veje i dagligdagen skilte sig første gang, da de begge var udlærte, men venskabet led ingen skade. Det fortsatte helt indtil ’Lynne’ døde for nogle år siden. Ulla husker ikke det præcise årstal, men det står klart, at tabet tog hårdt på hende.

”Det var faktisk grimt. Jeg har ikke siden haft nogen, jeg har været så tæt med. Vi lavede altid det samme,” siger Ulla og understreger, at hun savner veninden. Selvom Ulla har haft de fleste bekendtskaber med i bagagen fra skoletiden, har hun også stiftet nye i løbet af de senere år. Det har plejehjemmet dannet rammen om.

”Jeg er ret social. Nok fordi jeg har behov for det. Jeg har altid haft venner. Hvis

jeg vil snakke, så går jeg over og snakker,” siger hun og peger igen mod vinduet, denne gang mod plejehjemmets fællesareal ikke langt fra køkkenet.

”Jeg er glad for at bo her. Jeg kunne ikke have det bedre.”